

Зайчикові пригоди

Наталя Забіла

Стрибайчик стежкою лісною
Плигав поволі — стриб та стриб!
І раптом бачить: під сосною
Сидить великий білий гриб.
— Диви! Грибок! Ну й чудасія!
Адже ж учора випав сніг...
Моя матуся так зрадіє
І нам спече грибний пиріг!
Зірвав він гриб — та й знов стрибати,
Не оглядаючись кругом,
Аби скоріш поласувати
Смачним гарячим пирогом.
Аж ось їжак по цій стежинці
Біжить назустріч напрямки.
Несе морквину він на спинці,
Настромлену на колючки.
— Добридень, друже! Що це в тебе?
— Грибок хороший, бачиш сам!
— Ой, це ж мені такого й треба!
За нього моркву я віддам!
Стрибайчик каже: — За морквицю
Грибом охоче заплачу,
Бо морква ця ще й як згодиться
Моїй матусі до борщу!
Поклав він моркву до торбинки
І далі стежкою побіг.
Навколо сосни та ялинки
Присипав перший білий сніг.
Коли це білочка назустріч
Бреде, плететься спроквола:
Ніяк з головою капусти
Не може впоратись мала.
— Спинися, друже, на хвилинку,
Бо я захекалася вкрай!
Віддай мені свою морквинку,
А ти капусту забирай!
Стрибайчик згодився зраділо —

Капусту ж люблять всі зайці! —
І посміхнувся: — Добре діло!
Матуся зробить голубці!
Пішов він далі. Бачить — збоку
Поміж сосонок навмання
Іде на гірку невисоку
На лижах сіре козеня.
— Що ти несеш таке хороше?
— Капусту свіжу, бачиш сам!
— Віддай мені, я дуже прошу,
За це тобі я лижі дам!
Стрибайчик радо став на лижі,
Підперсь ціпками та й побіг.
Ой, гарно ж як навдивовижу
Виблискує на сонці сніг!..
Коли, засапавшись, назустріч
Іде ведмедик-дивачок:
Він зверх свого пухкого хутра
Напнув новенький кожушок.
— Ой, жарко, парко! Я загину!..
Від тягара мене звільни:
Візьми собі цю кожушину,
А лижі подаруй мені!
Що ж, і на це Стрибайчик згоден!
Побігло далі зайчєня,
Пишаючись з своєї вроди
Та ще й з нового убрання.
Вже й день до вечора схилився,
Вже в небі зіронька блищить.
Коли це зайчик зупинився
І чує — щось в снігу пищить.
Він ближче підійшов і бачить:
Серед обгризених гілок
Сидить в снігу і гірко плаче
Малий тремтячий байбачок.
Стрибайчик здивувався дуже:
— Чому ти в ліс прийшов гулять?
Адже ж я добре знаю, друже,
Що байбаки узимку сплять!
— Таке ж мені казала й мати,
Та я не слухався ніяк...

Мені схотілось погуляти! —
Відмовив, схлипнувши, байбак. —
Ну й погуляв... Я в лісі цьому
Від холоднечі ледь не вмер...
Живий, напевно, вже додому
Не доберуся я тепер!..
На наше поле, в нашу нірку
Добратись швидше я б хотів!.. —
І знов байбак заплакав гірко,
А сам ще дужче затремтів.
Захвилювався наш Стрибайчик,
Перехопило в нього дух!
— Не плач, — він каже, — а вдягайся
Скоріше в теплий цей кожух!
В нім не замерзнути ніколи!
І ще до ночі дійдеш ти
В своє житло, на ваше поле,
І зможеш спати залягти!
Байбак закутався в кожуха,
Подякував і сльози втер,
Ще й обіцявся маму слухать
І взимку спати відтепер.
А наш Стрибайчик на морозі
Набігався й додому йде.
Ось і домівка! На порозі
Стоїть матуся й сина жде.
— Де ти гуляв так довго, синку?
— Матусю, я грибок зірвав!
— А де ж це він? — Та за морквинку
Я їжакові гриб віддав.
— А де ж морквинка? — На капусту
Я ту морквину обміняв...
— Капуста ж де? Похрумав з хрустом?
— Ні, обмінявся з козеням.
Віддав за лижі капустину...
— А лижі де?! — Малий ведмідь
Нову хорошу кожушину
На лижі виміняв умить!
— А кожушина де?! — Матусю,
Там байбачок замерзнуть міг...
Ну, я й віддав... щоб у кожусі

До свого дому він добіг!..
Все розповів, а сам боїться:
Що мама вимовить в одвіт?..
Бо, може, він робив дурниці
І вів себе не так як слід?..
— Я дуже рада, — каже мати, —
Що син у мене молодець! —
І повела його до хати.
А тут і казочці кінець.